

det, Garantibeviset, til dens Pantfættelse, medens man i Loven af 1866 kun kendte eet Bevis, der kunde bruges enten til Salg eller til Pantfættelse af Varerne. At det er til et saadant System med to Beviser, Loven af 1891 sigter, kan ikke betvivles, naar henfjes til, at netop dette System efter engelsk Mønster er bragt til Anvendelse i de allerflestes nyere Love. Mærkes som Undtagelse bør dog Hamborg, hvor kun eet Bevis udstedes, jfr. „Regulativ und Tarif für die Lagerhäuser der Hamburger Freihafen-Lagerhaus-Gesellschaft“ af 5te September 1890 § 12 (i det følgende citeret som „Hamborgerregulativet“).

Hvilke ere Fordelene ved Lovens System? I England gøres der en ejendommelig Brug af det. Et Eksempel vil illustrere det. Naar Varer oplægges i Londons Doffen, faar Oplæggeren en warrant, et egentligt Modtagelsesbevis, og tillige, om han ønsker det, en weight-note; begge Dokumenters Tæst er enslydende. Importører af forskellige Varer, bl. a. af Bomuld, pleje at sælge denne ved Auktion, medens den ligger i Doffen, i saadanne — større — Partier, for hvilke eet Bevis er udstedt. Køberen faar weight-note udleveret, Sælgeren beholder warrant. Der indrømmes Køberen en Betalingsfrist (prompt) af 1 à 6 Maaneder. I denne Tid kan Køberen, naar han vil, møde med Pengene og kræve warrant udleveret. Denne maa han have; thi saa længe prompt ikke er udløbet, udleverer Doffen alene Varen imod begge Bevisers Tilbagelevering. Oversidder Køberen derimod prompt, kan Varen udleveres imod Tilbagelevering af warrant alene, idet weight-note efter prompt har mistet enhver Betydning over for Doffen. Sælgeren kan da vælge imellem, om han vil lade hele Salget gaa tilbage og selv beholde Varen, eller om han vil fastholde Køberens Betalingsforpligtelse, sælge Varen til sin Fyldestgørelse og indfordre det muligvis resterende af Købesummen hos Køberen. Men Sælgeren kan meget vel, førend han i sin Tid solgte Varen, have belaaet denne og givet Laangiveren, i Regelen en Bank eller en Mægler, Pant i Varen ved at overdrage Laangiveren warrant og paategne saavel denne som weight-note om Laanet. Saa selv efter Salget, men inden Købesummens Betaling, kan warrant belaaes, dog ikke til større Beløb end Købesummen og med en Forsaldsdag, der ikke kommer forinden prompt. Thi Køberen har da kun at indløse warrant hos Laangiveren og betale Sælgeren det overskydende; medens Sælgeren, naar prompt oversiddes, og han vil have Varen, selv i Tide, maa indløse warrant.

Bortset fra det her skildrede Salg paa en resolutiv Betingelse (en Mellemting mellem et kontant og et Kreditsalg), der maaste ikke vil faa Betydning uden for England, jfr. Bemærkningerne til § 10, ville de to Beviser i Almindelighed kunne bruges saaledes, at en Oplægger — eller senere Indehaver af Oplagsbeviset —, som ikke straks kan eller vil sælge, belaaer Varen gennem Garantibevisets Endossement. Indenfor Betalingsfristen — saavel som efter denne, saa længe Laangiveren ikke har ladet sit Pant realisere til sin Fyldestgørelse —, kan Oplagsbevisets Indehaver sælge Varen med Prioriteten paahvilende. Det er særlig en saadan Fremgangsmaade, som søges ordnet i Konventens Lov, og hvortil nærværende Udkast tager Hensyn, jfr. §§ 3, 6—9 og 11. Fordelen er, at Varens Ejer kan gøre sin Kapital fri ved at låne paa Varen, medens han samtidig kan benytte Chancen for et heldigt Salg, og tilmed, selv om han sælger paa Kredit, ikke behøver at betro Køberen mere end det, hvormed Købesummen overstiger Pantsummen. Fordelen ved det omtalte, særlig engelske System er tillige den, at Sælgeren, hvad enten han belaaer Varen gennem warrant's Overdragelse, eller han ikke gør dette, behøver Sikkerhed for hele Varens Værdi; medens Køberen, ganstke som ved et Køb imod øjeblikkelig kontant Betaling, har fuld Sikkerhed for at have Varen til sin Disposition, naar han vil bruge den. Han er beskyttet som Ejer af Varen, selv om Sælgeren gaar fallit eller sælger Varen til andre, naar han blot betaler Købesummen i rette Tid. Nærværende Udkasts § 10 søger at muliggøre tilsvarende Transaktioner i vor Frihavn.

Man har i Niefers Udkast (§. 222 § 19) og i den russiske Lovs § 22 opstillet den Regel, at de to Beviser udleveres sammenhængende, og har ordnet Retstilstanden paa særlig Maade, saa længe Beviserne overdrages sammenhængende. Dette synes imidlertid at medføre unødige Omkostninger, og nærværende Udkast bliver derfor staaende ved den overvejende almindelige Ordning, at Beviserne udstedes særskilte. Efter russisk Lov (Artt. 20 og 42—46) kan Oplæggeren dog ogsaa nøjes med at kræve eet Bevis. Denne Ordning er i nærværende Udkast indført paa den Maade, at Oplæggeren kan vælge, om han foruden Oplagsbeviset straks eller senere vil have et Garantibevis udstedt (jfr. § 2 i „Warrant-Ordning der Bremer Lagerhaus-Gesellschaft“, i det følgende kaldet „Bremerregulativet“). Men vil han pantsætte Varerne, maa han dertil benytte et Garantibevis. Saaledes ordner ogsaa Bremerloven